

[Gade]

ger. Hr. Arne Melchior sagde, at CD meget hellere ville have haft, at der havde stået: »om« der var givet forkerte oplysninger. Men jeg har noteret, at Socialdemokratiet klart har fremført, at den formulering, der er valgt, indeholder en konstatering af, at der er modtaget mangelfulde eller forkerte oplysninger. Det gør, at dagsordenen på dette punkt bliver betydelig lettere for os at forholde os til, og SF kan derfor gå mere positivt ind i overvejelserne om at stemme for denne dagsorden. Det er afgørende, at der er lagt den vægtning ind i dagsordenen. Hr. Arne Melchior kan ikke lide det, har jeg forstået, men det er altså det, der står i dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Den dagsorden, Socialdemokratiet har foreslået, kan, så vidt jeg kan se, tolkes på forskellige måder.

Man konstaterer, at sagsforløbet i ambisagen har været utilfredsstillende. »Sagsforløbet« må bl.a. betyde, at det, at Danmark blev dømt, er utilfredsstillende. Jeg er enig i, at det er utilfredsstillende, at Danmark blev dømt. Det kan givetvis også tolkes på en anden måde, men det er i hvert fald én legal tolkning, jeg her er kommet med.

I dagsordenens næste afsnit står der: »herunder i hvilket omfang Folketinget har modtaget mangelfulde eller forkerte oplysninger.« Der står ikke: »mangelfulde og forkerte oplysninger.« Det må betyde, at man i hvert fald kan læse dagsordenen sådan, at det ikke er sagt, at der er givet forkerte oplysninger. Som hr. Arne Melchior var inde på, kan udtrykket »i hvilket omfang« jo tolkes fra nul og ganske meget opefter. Det er altså ingen på forhånd fastslået konstatering af, at der er givet forkerte oplysninger, men man er åben over for at undersøge, om det skulle være tilfældet.

Jeg ser, at hr. Ole Espersen nikker, og det tolker jeg således, at »i hvilket omfang« kan betyde nul, og »eller« i stedet for »og« kan også betyde, at det på ingen måde er konstateret, at der er givet forkerte oplysninger.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har endnu to indtegnet til korte bemærkninger. Herefter henstiller jeg, at vi afslutter i denne omgang. Der bliver jo rig lejlighed sene-

re i debatten til at komme med korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

CD og hr. Arne Melchior ville meget hellere have haft, at der i dagsordenen stod: »om« der var modtaget mangelfulde eller forkerte oplysninger. Det ville jeg også ønske havde været muligt. Men virkeligheden er desværre en anden. Jeg mener, at det er hævet over enhver tvivl, at der er modtaget både mangelfulde og forkerte oplysninger. Et godt eksempel er spørgsmål 8, som i sin tid fremgik af udvalgsbehandlingen, og hvor spørgsmålet lyder: »Er det nye arbejdsmarkedsbidrag i strid med EF-regler?« Og hvor konklusionen lød: Resultatet af regeringens overvejelser har været, at regeringen ikke har betænkeligheder ved de fremsatte lovforslag.

Men de 700 sider, vi har fået dels i Markedsudvalget, dels i Skatte- og Afgiftsudvalget, dokumenterer til fulde, at der har været masser af betænkeligheder hele vejen igennem, helt til målstregen. Når regeringen meddeler Folketinget, at der ikke har været betænkeligheder, holder det ikke vand så meget som en halv millimeter.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Gade bebrejder os, at Fremskridtspartiet skulle have forplumret debatten og have ødelagt de muligheder, der lå i debatten.

Det har Fremskridtspartiet ikke gjort. Det har Socialdemokratiet derimod med det dagsordensforslag, der er fremsat. Dermed har man spillet Folketinget den mulighed af hænde, at det allerede i dag kunne få konsekvenser, at ambisagen har udviklet sig, som den har gjort.

Man henviser sagen til et udvalg her i huset, som så kan kigge på tingene. Men hvem er det, der skal kigge på tingene? Det er måske nogle af de samme personer, som rettelig burde sættes under anklage i denne sag. Det er måske nogle af de samme personer, som i sin tid politisk godkendte, at man gennemførte tingene.

Det, der er brug for, er – hvad vi senere i dag skal drøfte – at man skal afhøres om den slags ting under vidneansvar ved en egentlig retssag. Hr. Stavvad har klart spurgt, hvilken tillid man